

ОВЧАРСКИ.

204.

Севда и Пейко.

Севдо, Севдо Севделино,
Гиди росна детелино!
Севдинъ тейко овчаръ главиль,
Овчаръ главиль левенъ Пейка,
Да ви пасе сиво стадо.
Севда мома ми си любил
Ми си любил левенъ Пейка.
Њѣ разбраха селяни-те,
Та фатиха да сѣ смеатъ.
Ка си дочу Севдинъ тейко,
Та си собрал селяне-то,
Та имъ веле, и говоре:
„Ей селяни, мили браќа!
Сакамъ право да кажете,
Що чинувал Севда мома?“
Тогай велатъ селяне-те:
„Коджобаши Севдинъ тейко!
Що не питашъ да кажиме?
Накара ъ Севда мома,
Да направил зеленъ зелникъ
Зеленъ зелникъ копривалникъ,
Да направил мали ручокъ,
Да го дигне на глава-та,
Да го носе на Левенъ Пейка;
Па кинисай ти по нея,
Да ъ нея ти преглеждашъ,
Сѣ твой-те очи да вѣрувашъ.“
Па си стана Севдинъ тейко,
Па си поиде дури дома,
Та накара Севда мома,
Да набере росно зеле,
Да направил мали ручокъ,
Мали ручокъ лепил зелникъ.

Па си стана Севда мома,
Не ми набра росно зеле;
Сѣ засука, сѣ зепрегнал,
Нел' измеси чисто тесто,
И засука зеленъ зелникъ,
Го испече го извѣрзал,
Та го дигнал на глава-та,
Ке го носе на левенъ Пейка;
Тѣргнал кротко на големо,
Ке си носи мали ручекъ.
По нея ъ Севдинъ тейко,
Кинисалъ да ъ преглежда;
На Севда не ѣ текнувал,
На назадил да погледне,
Оти нея ъ преглеждатъ.
Нелъ догледал левенъ Пейко,
Та искара шаренъ кавалъ
Шаренъ кафалъ, пишанъ свиролъ,
Па си фатил да си свире,
Дурил свире, дур' кажувал,
На Севда веле, говоре:
„О ти Севдо, не погледнал
Не погледнал на назадил,
Оти тебе те поглеждатъ!
Ка си дойдилъ вѣ чаире-то,
Да си свалилъ мали ручокъ,
На бѣлъ каменъ да г' оставилъ.“
Ка си дочу Севда мома
Ка си дочу шаренъ кавалъ,
Нели она си разбрала,
Нели доиде на чаире
Во чаире на бѣлъ каменъ,
Тамъ оставил мали ручокъ,